पित्रा दत्तां रुदन् रामः प्राङ्महीं प्रत्यपद्यत। सर्गः १२
पश्चाद्वनाय गच्छेति तदाज्ञां मुदितोऽग्रहीत्
॥७॥ दधतो मङ्गलक्षौमे वसानस्य च वल्कले।
ददृशुर्विस्मितास्तस्य मुखरागं समं जनाः॥ ८॥ स
सीतालक्ष्मणसखः सत्याद्गुरुमलोपयन्। विवेश
दण्डकारण्यं प्रत्येकञ्च सतामनः॥ ९॥

पित्रेति। रामः प्राक्पित्रादत्तां महीं पृथ्वीं रुदन् सन् प्रत्य पद्यत प्राप स्वत्यागदुःखादिति भावः पश्चाद्वनाय गच्छेतितस्य पितुराज्ञां मुदितः हृष्टः सन्नग्रहीत् पित्राज्ञाकरणलाभादि तिभावः॥७॥ दधतदति। जना मङ्गले क्षौमेऽतसीवस्त्रे दधतो धारयतश्च पुनर्वल्कले तरुत्वग्वस्त्रे वसानस्याच्छादयतस्तस्य रामस्य मुखस्य रागंवर्णं सममेकरूपं ददृशुः किं० जना विस्मिताः॥ ८॥ सदृति। स रामो दण्डकाख्यमरण्यं वनञ्च पुनः सतां प्रत्येकं मनः विवेश प्रविष्टः पितृभक्त्या सन्तः सन्तुष्टा इत्यर्थः किं० सः सीतालक्ष्मणयोः सखा ताभ्यां सहितः किं कुर्व्वन् गुरुं पितरं सत्याद्वरदानरूपादलोपयन् अभ्रं शयन्॥ ९॥